

Támogatás színházaknak

Több mint 9 millió forintot nyert idén 17 független színházi társulat előadásainak belső forgalmazására az Emberi Erőforrások Minisztériumának (Emmi) kultúráért felelős államtitkársága pályázatán. Színházi nevelési programokban részt vevő szakemberek továbbképzésére pedig 12 pályázó 5,35 millió forintot nyert el. A támogatási szerződéseket a nyertes szervezetekkel a Nemzeti Kulturális Alap Igazgatósága köti meg. (MN)

Már telt ház a Balaton Sound

Már nem lehet napijegyet kapni a jövő héten induló MasterCard Balaton Sound pénteki és szombati napjára. Csütörtökre és vasárnapra ugyan még vannak napijegyek, de a szervezők közlése szerint azok is rohamosan fogynak. Csütörtökön Nervo, Martin Garrix és Alesso, a zárónapon pedig Azaelia Banks és Armin van Buuren is a közönség elé lép. (MN)

Baróti István búcsúztatása

Július 18-án, pénteken helyezik végső nyugalomra Baróti István nemzetközi hírű orgonaművész hamvait az esztergomi bazilika altéplombában lévő urnatemetőben. Az esztergomi főszékesegyház orgonistája és karnagya volt 1975 óta, ő tervezte a bazilika újjáépülő orgonáját. Temetése napján délután négy órától zenés áhítatot tartanak, öt órakor pedig gyászmisést az elhunyt orgonaművész lelki üdvéért az esztergomi főszékesegyházban. (MTI)

A magyarok vitték a prímet

A külföldi zenekaroktól nem dobtunk hátast, de kellene · Elsőző voltam a VOLT-on

Ha magyarzatot kellene adnom arra, hogy miért nem jártam az elmúlt huszonegy évben a VOLT Fesztiválon, akkor nem tudnék. Huszonegy év élményei pótolhatatlanok, és ezt én most siratom, de a sírás igenis férfias, úgyhogy vállalom is. Idén jutottam el életemben először a soproni Lövér kempingbe, hogy megnézzem végre, mit is jelent az, hogy ez az egyetlen olyan magyar fesztivál, amelyre tényleg igazi világsztárok jönnek, mégis emberi léptékű, és még mindig leginkább magyarok látogatják.

PION ISTVÁN

Nem, nem az egész hetet töltöttem Sopronban, ahhoz igazából már húszéves koromban is öreg lettem volna, de így is büszke lehetek az autóból eltöltött két fél éjszákra. Munkatársaim, akik jelenlétüket péntekig időzítették, kelőképpen felkészítették a fesztiválra. Kihangsúlyozták az emberi léptéket, amellyel csak egyetérteni tudok, mert egészen egyszerűen a VOLT Fesztivál területén nem kell elfáradni, ha egyik koncertről át akarunk menni a másikra.

Szóval pénteken érkeztem, és mint a csecsemőnek, nekem is minden új volt itt. Eddig akármiilyen fesztiválra jutottam el, mindenhol az volt a tapasztalat, hogy portásország ott is van, ahová éppen bemegyek, de itt egészen konkrétan az történt, hogy a bejáratnál bezárták mögöttem portásország

Lukács László, a Tankcsapda frontembere az együttes fellépésén, a fesztivál harmadik napján FOTÓ: MTI/MOHAI BALÁZS

kapuit, és csak előzékenységgel, kedvességgel és türelemmel találkoztam. Szóval portásország lakóit ide kell küldeni továbbképzésre, de tényleg. Már dübörgött a huszonöt éves Tankcsapda koncertje a nagyszínpadon, és Lukácsék zenekaruk életkorához megfelelően kitétek magukért, bár itt is kiütöközt egy kicsit, hogy már nem húszéves vagyok: akkor élveztem igazán a zenét, amikor a korai számok kerültek elő. De egyébként az első szüget nagyszínpados koncertjük ugrott be, talán akkor láttam őket ilyen energikusnak és koncentráltan. Ezen a napon nem voltunk elkényeztetve egyetlen igazi világsztárral sem, úgyhogy alkalom nyílt arra, hogy két nap alatt végignézzük a fesztiválok kiemelt szerephez jutó magyar zenekart.

A Tankcsapda után még elkaptuk a 30Y-t. Beck Zoliék érezték a lüktetést, nagyjából az utolsó fél órára hagytak mindent, amit egy átlag rádióhallgató is ismerhet tőlük, szóval a finálé extatikusra sikeredett, és mire átértünk Lajkó Félixre, addigra már a hegedű- (és citera-) virtuóz is bemelegítette a közönséget. A lendület ebben a figurában van meg igazán: sorra jönnek, sorra mennek a pop-rock csapatok, de ő kiáll három kísérőzenéssel, és először leciterazza a ha-

jamat, aztán kihegedül a ruhámból. Egészen egyszerűen elképesztő, hogy mit művel a hangszereivel, és a legcsodálatosabb ebben az, hogy ugyanúgy viselkedik egy hangversenyteremben, mint egy fesztiválon. Talán segítene kicsit a közönségnevelésen, ha találnánk még egy-két ilyen figurát. Aztán éjszakai levezetésnek megérkezett a Heaven Street Seven is, és tényleg a Mennyi utca 7.-ben jártam, ráadásul még mindig bírtam állva. Elképesztő. Végül a Carbonfools közepén mentem aludni, Fehér Balázsék sajnos nem tudnak úgy lekötöni sem stúdió-, sem koncertkörülmények között.

Szombaton civilekkel kezdtük a napot délután, és nem mondom meg, hánykor. A katonaság kitelepült toborzóállomásától kezdve a közlekedésbiztonsági játékokon, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatalon át egészen az irodalomig terjedt a sor. Hogy hányan álltak be a fesztivál ideje alatt katonának, azt nem tudom. Azt viszont megtudtam, hogy egy autó ütközésekor esélyem nincs a kezemben megtartani egy vízzel teli poharat – az már nagyjából 20 km/órás ütközésnél konkrétan kirobban a marokból. És ezt ki is lehetett próbálni. Az irodalom egy kicsit alulreprezentált, de ez nem a szervezőkön múlik.

A Hurts koncertjén csalódnom kellett: szerintem hiába jöttek nagyon sokan csak és kizárólag a brit szintipop királyai miatt, nem várszoltak, s mivel először voltam a VOLT-on, nincs összehasonlítási alapom. Hát ismét a magyarokban kezdtem bízni, de valahogy ez a szombat nem akart igazi buliszombat lenni: a Punnany Massif fullra megtöltötte a második legnagyobb színpad előtti teret, és a közönség is együtt élt a zenekarral, de annyiszor hallottam már őket, hogy újat nem sikerült mutatniuk, ám panasza sem lehetett okom. Viszont az estét szombatmra megmentette a Subscribe: ezt a zenekart nagyobb színpadra kell varázsolni.

S hogy a fesztivál csak azért lett egy nappal hosszabb, mert az Arctic Monkeys csak így tudta vállalni a koncertet, azért jár a szervezőknek egy nagy pacsi. Különnap egy zenekar miatt: menő.

Magyar Nemzet Képeslap

Identitásválság

Hajrá előtt a skót népszavazási kampány: font vagy függetlenség?

Lódoctorok

Az állatklinika mindennapjai

A fájdalom örök

Meggyilkolt zsidó tinédzser: a Közel-Keleten mindenkinek van miért bosszút állni

Casting a kabaréban

Főpolgármester-jelöltek balról, avagy javában zajlik az összefogósdinak nevezett kiszorítósd

Július 6-tól
keresse az újságosoknál!

Egy betyáros thriller

Baráth Katalin fojtogató hangulatú történelmi bűnregénye

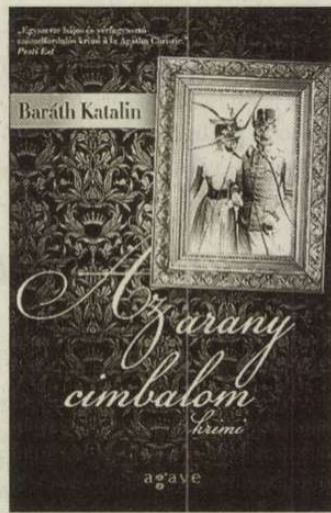
Küszöbön áll az első világháború, a bácskai parasztok és polgárok többsége egyelőre hazafias lelkesedéssel készül a szerbek megbüntetésére. Az ókanizsai Remete István mérnököt azonban sokkal inkább az aggasztja, hová tűnhetett cserfes és minden lében kanál felesége, aki eljutott ugyan Zentára a szenzációs számító új automobiljárat segítségével, csak hogy vissza már nem érkezett a dél-alföldi városkába. A férj joggal sejtje ugyanis, hogy Dávid Veron körül mindig akad egy szokatlan büntény.

OLVASÓ

SZATHMÁRY ISTVÁN PÁI

Bravúr sikerült: Baráth Katalin krimisorozata, mely a Fekete zongora című kötettel indult újtárra, úgy őrizte meg a negyedik kötetre is kedélyes, békebeli, mondhatni „monarchiás” hangulatát és humorát, hogy a történelmi háttér egyre komorabbnak tűnik.

Ebben szerepet játszik az is, hogy a szerző úgy érzékelteti a háborús előkészületektől felbolydult alföldi városka közeleti hangulatváltozását, hogy regényében nem a közelgő nagy világégés határozza meg a cselekményt. Mert miközben a városka lakóinak többsége nem is sejtje, hogy korábbi életük nemsokára visszavonhatatlanul a múlt részévé válik, sőt nem is olyan sokára egy idegen állam fennhatósága alá kerülnek majd, a múlt, az inkább kegyetlen, mintsem romantikus dél-alföldi betyárvilág kísérteteinek képében egyszer csak megjelenedik, és ez még azok életét is felbolygatja, akik legfeljebb csak a filléres ponyvafüzetekből ismerhetik Rózsa Sándor vagy Veszélka Imre történeteit. Közéjük tartozik Baráth Katalin botcsinálta, ugyanakkor nagyon is

hatékony nyomozója, a mostani regényben már gyermeket váró Dávid Veron is. Aki ugyan egy helyi nagygazda lányától némiképp szokatlan módon inkább a Nyugat lapszámainat forgatja olcsó kalandtörténetek helyett, ugyanakkor mégiscsak azzal kénytelen szembesülni, hogy a zentai vizitációról visszatérve két ismeretlen és meglehetősen nyers bűnöző négy útitársával együtt elröplő az események tanyára hurcolja, ahol a rejtélyes Gazda, a hajdani betyár, annak akar a végére járni, ki árulta el egykor a betyárfejedelmet, Rózsa Sándort. Ráadásul igen hamar kiderül, hogy akad a látszólag véletlenül össze-

került foglyok között olyan, aki a gyilkosságtól sem riad vissza azért, hogy a múltbéli bűnük ne kerüljenek napvilágra. Persze Dávid Veron jó szokása szerint nem bír csillapíthatatlan elméjével, és miközben a gyermekáldás nehézségeivel kell megküzdenie, valamint pszichológiai hadviselést folytat a nem éppen finom modorrú fogva tartóival szemben, a rejtély megoldása sem hagyja nyugodni. Baráth ezzel a fordulattal megteremti – még ha egy alföldi tanya kevésbé kifinomult díszletei között is – az Agatha Christie nevével fémjelzett klasszikus krimikre jellemző dramaturgiai feszültséget, mely a szűz térbe összezárt áldozatok és gyanúsítottak közötti játszmáknak is teret enged.

A sorozat korábbi darabjainhoz képest Az arany cimbalom alaphangja komorabb, a regény jelenét meghatározó, betyárokhoz kötődő büntény leírása egészen nyers és szikár, ám ezt a realizmust most is igyekszik ellensúlyozni a főhősön kívül más személységekből fakadó ironikus nézőpont. Emellett a szerző ismét kiválóan hasznosítja történelmi ismereteit, a visszaemlékező fejezeteknek köszönhetően meglepően nyersen nyers a betyárok világa, a cselekmény fő szála mentén pedig kibomlik előttünk a vidéki Magyarország hétköznapi élete a maga esendőségével és szerethetőségével, amit az utána következő sötét évek színeznek utólag fényesebbre.

(Baráth Katalin: Az arany cimbalom. Agave Könyvek, 2014, 440 oldal, 3480 Ft.)